

Hồi 43

Hoàng Dực Sư thấy lúc này Đoàn Hoàng Gia đấu với Âu Dương Phong, quyền pháp không có gì đặc biệt hơn người, thâm nghĩ trận đấu này thế nào phần thắng cũng về mình, nên chẳng chút khách sáo quát lên một tiếng:

- Xem đây!

Tay áo vừa rũ xuống, song chưởng đã hư động loang loáng như hoa rơi tuyết rụng, trong nháy mắt đã tấn công ra bảy chiêu liên hoàn, thủ pháp vô cùng quái dị.

Đoàn Hoàng Gia không ngờ đối phương vừa khởi thế lại dùng toàn những chiêu số lạ lùng, thoát bên trái, nhảy bên phải rồi “bộp! bộp!” bốn tiếng liên tiếp vang lên, trên ngực, sau lưng, bên hông dưới nách của mình bị Hoàng Dực Sư vỗ luôn bốn chưởng, nhanh không kịp đỡ.

Hồng Thất Công thấy vậy lắc đầu luôn hai lượt và thâm nghĩ:

- Hoàng Gia là ông vua quyền pháp chẳng ra trò gì, trận này thế nào cũng thua mất!

Nào ngờ Đoàn Hoàng Gia sau khi trúng phải bốn chưởng, vẫn an nhiên như thường, lại còn lật tay đẩy ra một ngọn Kim Cang Quyền theo thế Thôi Vân Phế Vụ (đẩy mây vệt sa mù), vù lên một tiếng quyền pháp còn kẹp theo cả luồng kinh phong bay áp đến lồng ngực đối thủ.

Hoàng Dực Sư kinh hãi vô cùng vì rõ ràng là mình đã đánh trúng y bốn chưởng, đâu phải là nhẹ, dù Đoàn Hoàng Gia có luyện được ngoại công phu cao diệu đến cỡ nào, ít nhất cũng bị thương nhẹ, nhưng tại sao chưởng lực của mình vừa đụng phải da thịt y chẳng khác nào như đánh lên một tấm thép cứng, khiến bàn tay, cho lẫn đến ngón tay của mình đau đớn không chịu được, chẳng trách Âu Dương Phong hồ nghi trên người y có mang giáp sắt.

Ngọn quyền của Đoàn Hoàng Gia vừa bay áp tới, Hoàng Dực Sư liền phát tay áo đón liền, “bùng” một tiếng nổ thật to, tay chàng tựa như trúng phải một chiếc búa lớn nặng ngàn cân, nếu Hoàng Dực Sư không phải là một người công lực thâm hậu tất phải bị sức dội của ngọn quyền Kim Cang ấy mà té lộn mềo ngay!

Bao nhiêu ý niệm khinh địch của Hoàng Dực Sư lúc này đều tiêu mất, chàng lập tức sử dụng ngay Lạc Anh Chưởng Pháp, lúc thì bảy hư một thực, khi lại năm hư một thực, bóng xanh ảo loạn thoăn thắt trước sau lúc tả lúc hữu, loáng loáng khắp nơi như hoa rụng mưa rơi, một người đứng bên ngoài nhìn vào dường tượng như có mười mấy Hoàng Dực Sư, lộn qua lộn lại bao tròn xung quanh Đoàn Hoàng Gia vậy.

Đoàn Hoàng Gia không chút bối rối bình tĩnh sử dụng Kim Cang Quyền đối phó lại quyền phong trầm mạnh.

Tiếng gió không ngớt rít lên vù vù, thế tựa như búa lớn chẻ núi cao, chùy to đập đá lớn vụn, quyền phong bay đến đâu, cát đất bụi tuyết liền dậy lên như bão trốt, đem ra ứng phó với Lạc Anh Quyền Pháp phiêu phiêu bất định của Hoàng Dục Sư rất có hiệu quả mà lại chiếm phần ưu thế hơn.

Hồng Thất Công đứng bên ngoài cũng cảm thấy rờn rợn khiếp thảm, tự nghĩ Giáng Long Thập Bát Chương của mình đã có danh thần uy hùng mạnh, nhưng nếu đem ra so sánh với Kim Cang Quyền của Đoàn Hoàng Gia vẫn còn sút hơn ba phần, công phu tài nghệ của Đoàn Hoàng Gia này thật là vượt ra khỏi trí tưởng tượng của mình.

Hai người quần nhau ngoài trăm hiệp vẫn không phân thắng bại

Hoàng Dục Sư bỗng liên tiếp đánh ra hai chương, rồi nhảy vọt ra khỏi vòng đấu và gọi to:

- Khoan đã!

Đoàn Hoàng Gia liền thâu nhanh thế quyền, cười hỏi:

- Hoàng Đảo Chủ, chúng ta so tài nhau, vẫn chưa định được thắng bại, Hoàng Đảo Chủ có ý kiến gì khác chăng?

Hoàng Dục Sư đáp:

- Quyền pháp của tôi và ông, cang nhu tương sanh, âm dương hòa hợp, đầu đấu thêm trăm hiệp nữa cũng không phân được thắng bại, hay chúng ta đổi cách giao đấu khác được không?

Đoàn Hoàng Gia ngỡ là y lại ăn quen theo lối đấu với Hồng Thất Công lúc này, định bày trận Thất Tinh Thung hay Mai Hoa Tăm gì đây, nên liền nói:

- Hoàng Đảo chủ lại định bày trận chăng? Xin tùy tiện tôn ý!

Hoàng Dục Sư bèn đáp:

- Bày trận mãi nhàm lắm, chúng ta theo lối đấu “ba roi đổi hai giản”, như lối đấu của Tần Thúc Bảo với Uất Trì Cung nơi Ngõa Cang Trại vậy!

Tôi chịu cho ông đánh ba quyền, rồi tới phiên ông chịu lại cho tôi đánh trả ba quyền, hai người thay phiên nhau đánh ba lần, ông nghĩ sao

Đoàn Hoàng Gia cười lớn và nói:

- Hay lắm! Vậy người nào ra tay trước xin nói rõ.

Hoàng Dục Sư đáp:

- Đây là ý kiến của tôi đưa ra, đương nhiên là tôi chịu cho đánh trước, xin mời vậy

Nói xong y dùng mũi giày vẽ lên đất tuyết một vòng tròn, tự mình đứng vào giữa rồi nói tiếp:

- Nếu tôn giá một quyền có thể đánh tôi vắng khỏi vòng tròn này thì tôi lập tức rời khỏi Hoa Sơn ngay và tự hậu không bao giờ đề cập đến chuyện so tài với ai nữa!

Đoàn Hoàng Gia trong lòng áy náy khó nghĩ, vì Kim Cang Quyền của mình sức mạnh rất dị thường, đã một lần trong Hoàng Cung ở Đại Lý quốc, thử luyện quyền pháp, chỉ ra tay có một quyền mà cả một hòn giả sơn bằng đá rắn ở Thái Hồ cao cỡ đầu người còn bị nát tan ra từng mảnh vụn. Bản lĩnh của Hoàng Dục Sư tuy khá cao cường, nhưng dù sao cũng là một con người bằng xương bằng thịt, một quyền của mình đánh ra thì còn gì tánh mạng của y!

Nhưng Hoàng Dục Sư đã mở miệng đề nghị khêu trận thì không đánh y cũng không thể được!

Đoàn Trí Hưng bắt đầu dĩ lên tiếng:

- Hoàng đảo chủ, đây là tự ý của Hoàng đảo chủ vạch đất để giam mình, tiêu đệ đành thất lễ với đảo chủ.

Hoàng Dục Sư cười nhạt đáp:

- Đoàn huynh tưởng ta chịu không nổi sức quyền của Đoàn huynh sao! Cứ đâm thử xem?

Đoàn Hoàng Gia kêu lên một tiếng:

- Hay!

Tay trái liền nhấc lên vận đủ bảy thành công lực, đảo tròn cánh tay vung ra một quyền đâm mạnh vào vai phải của Hoàng Dục Sư.

Đây là vì lòng nhân hậu của ông, không dám dám toàn lực công kích để tránh cho Hoàng Dục Sư khỏi phải trọng thương.

Quyền phong vừa chạm vào bả vai của đối phương, tay quyền của Đoàn Hoàng Gia cũng liền ngưng lại ngay

Nào ngờ đầu quyền của Đoàn Hoàng Gia vừa chạm vào cơ thể của đối phương, ông liền cảm thấy một cảm giác lạ lùng mà xưa nay ông chưa hề gặp phải

Thì ra ngọn quyền của Đoàn Hoàng gia chạm lên người Hoàng Dục Sư, chợt thấy thân hình Hoàng Dục Sư hơi lão đảo, rồi đầu quyền của mình tựa như đánh lên một vật có tánh chất nảy bật trở lại và thân hình của đối phương mừng tượng có thoa lên một lớp dầu, sức quyền mất đi tự chủ và trượt tuột ra ngoài

Suýt chút nữa là trật cả khớp xương tay ra, may nhờ ông chưa dùng hết sức lực của mình, vừa cảm thấy nguy, lập tức thu nhanh sức quyền trở về.

Hoàng Dục Sư cười lớn và nói:

- Rồi! Một quyền đã đánh rồi

Âu Dương Phong và Hồng Thất Công thấy rõ ràng ngọn quyền của Đoàn Hoàng Gia đâm trúng lên người Hoàng Dục Sư, nhưng chẳng hiểu tại sao không chịu dùng sức để đánh văng đối phương ra ngoài vòng tròn vạch trên đất, mà trái lại thân nhanh sức quyền trở về, trong lòng hai người hồ nghi không giải nổi lý do, chỉ riêng có mình Trùng Dương là nhìn thấu được sự kỳ diệu bên trong, nên chàng nghĩ thầm:

- Trí cơ của gã họ Hoàng này quả thật linh mãnh, võ công của y có lớp trong bụng, dám phối hợp công phu Triêm Y Thuật Bát Diệt của Võ Đang cùng với Kỳ Môn võ công của mình ra sử dụng, chả trách Đoàn Hoàng Gia phải mắc lừa y rồi

Đoàn Hoàng Gia một đòn không đánh trúng đối phương, không còn dám sơ hở nữa, lần này Đoàn Hoàng Gia không dám nương tình, chân bước tới trước nửa bước, quyền bên hữu vận đúng chín thành công lực, đâm thẳng vào lồng ngực đối phương nghe bùm một tiếng đầu quyền đánh trúng ngay giữa ngực đối phương không chệch một ly, tức thì có tiếng kêu lên “lắc cắc!”.

Hồng Thất Công hốt hoảng buộc miệng kêu lên:

- Hồng mắt! Lần này thì gân cốt gãy lọi rồi

Nhưng sự thật đã khác xa, lúc đầu quyền của Đoàn Hoàng Gia đánh trúng ngực Hoàng Dục Sư, liền cảm thấy lồng ngực của y hóp vào bên trong, thành thử ngọn quyền của Đoàn Hoàng Gia dường như đánh vào một cái lỗ trống phọc, khiến ông không khỏi hoảng hốt giật mình đánh thót một cái

Đoàn Hoàng Gia vốn tánh người nhân hậu, nhưng thấy hai quyền của mình đều chẳng trúng được đối phương, trong lòng không kém bối rối lo âu, vội lật tay bỏ xuống một quyền Kim Cang Phách Sơn (Kim Cương chém núi) đánh thẳng vào đỉnh đầu đối phương kêu vút một tiếng.

Hoàng Dục Sư khẽ nghiêng đầu qua một bên, đầu quyền của Đoàn Hoàng Gia liền rớt xuống bả vai Hoàng Dục Sư, lại hai tiếng lách cách vang lên, xương bả vai tự động thụt vào, đầu quyền trượt theo cánh tay rơi ra ngoài

Hoàng Dục Sư không một chút hề hấn gì, bèn cười lên ha hả và nói:

- Xong rồi! Tôi đã chịu ba quyền của tôn huynh, bây tới phiên Hoàng mỗ kính lại!

Đoàn Hoàng Gia tự biết mình khó mà chịu nổi ba đâm của Hoàng Dục Sư, nhưng mình đã đâm xong đối phương ba quyền rồi, đâu thể nào mà chẳng chịu cho đối phương đâm lại, ông chỉ còn cách đứng trôn mình chịu đựng cho đủ ba đâm.

Hoàng Dục Sư không chút khách sáo, “phịch” một tiếng, tay quyền đã đâm trúng ngay ngực đối phương.

Quyền ấy nhờ lớp vảy cá trên người Đoàn Hoàng Gia che đỡ, không đến nỗi đau lắm, kể như đã chịu được một quyền rồi vậy.

Hoàng Dục Sư lại tấn công quyền thứ hai theo thế Hoa Tâm Thám Nhụy (Giữa hoa rồi nhụy) trong pho Lạc Anh Chưởng Pháp, năm ngón tay như năm mũi dùi đánh trúng vào Thái Ất huyết ngay bả xương sườn của Đoàn Hoàng Gia, lập tức bị loạn choạng về một phía.

Năm xưa ông hút được đan huyết của con lương chúa, trên châu thân mọc dày một lớp vảy cá, nhưng lớp vảy ấy chỗ dày chỗ mỏng không đồng, trước ngực và sau lưng lớp vảy có phần dày hơn, hai bên xương sườn thì lớp vảy mọc mỏng hơn một chút.

Hoàng Dục Sư cung năm ngón tay lại cứng như mũi khoan, lại dùng công phu Thấu Cốt Đả Huyết Pháp, dù có lớp vảy đỡ bên ngoài cũng vô ích, may là Đoàn Hoàng Gia đã đề phòng cảnh giác ứng biến nhanh lẹ, lập tức vận khí bảo vệ các yếu huyết, mới khỏi bị nguy. Và như vậy kể như đã chịu xong thêm quyền thứ nhì của Hoàng Dục Sư.

Hoàng Dục Sư quát lên một tiếng:

- Quyền cuối cùng ráng đỡ!

Tay liền hất lên vù ra một quyền đâm vào giữa mặt Đoàn Hoàng Gia, sợ e đối phương làm hại ngũ quan của mình nên vội lách đầu để tránh, ngờ đâu Hoàng Dục Sư chỉ đợi có thế, là lật tay thành chưởng, “phịch” một tiếng, đã đánh trúng vào Thái Dương huyết của ông.

Đoàn Hoàng Gia dù có tài thăng thiên độn thổ cũng không sao chịu đựng nổi, thân hình không gượng được liền ngã chúi xuống. Nhưng nếu để té xuống đất thì danh tiếng anh hùng của Nam Đê trên giang hồ kể như phui tay trôi theo giòng nước chẳng còn, nên thỉnh linh trong thời gian thân hình Đoàn Hoàng Gia sắp phải té rơi xuống đất, ông bỗng ưỡn lưng đứng bật ngay lên như thường, đó là chỗ hay, thiên tư dị bẩm của ông.

Đoàn Hoàng Gia trong lúc còn làm Thái tử, uống được huyết con lương chúa, nhờ đó trong thân hình ông có một bản năng “phản ứng ngầm” rất mạnh mẽ và trong giờ phút sự thất bại chỉ cách có đường tơ, ông vội lật mình trở dậy như một chiếc lò sọ Nồi Thái Dương huyết của ông tuy trúng phải một chưởng, nhưng chưa ngắt nhào mà trái lại xương cốt chuyển động lên rần rắc và đứng ngay dậy như không.

Thật là một sự kiện quá lạ lùng ngoài ý liệu của Hoàng Dục Sư. Vị Đào Chúa Đào Hoa sợ e Đoàn Hoàng Gia thừa thế phản công trở lại, vội nhảy tuốt ra phía sau trở mắt đứng nhìn.

Đoàn Hoàng Gia cười dài và nói:

- Hoàng Đảo Chúa, trận này kể như tôi bại rồi

Vương Trùng Dương vội tiến ra trước và nói:

- Không phải thế! Không phải thế! Hai vị đều thắng!

Và chàng cất tiếng cười vang lên, hà hà!

Nhờ lời nói khôn khéo của chàng mà cứu vãn được cuộc bất hòa đôi bên.

Âu Dương Phong chớp đôi mắt trắng dã, tiến ra giữa trận và nói:

- Hoàng Đảo Chủ, tôi cũng muốn lãnh giáo Lạc Anh Chương Pháp của Đảo Chủ.

Đây là lời thừa nguy của kẻ địch mà tấn công, vì Tây Độc nghĩ rằng Hoàng Dục Sư đã cùng Đoàn Hoàng Gia đấu nhau trên trăm hiệp, chân nguyên tiêu hao không ít, còn mình mới dưỡng tinh thần, sức lực khôi phục như cũ, nếu giờ đây cùng Hoàng Dục Sư giao đấu thêm trăm hiệp ngoài nữa, rồi thừa lúc xuất kỳ bất ý sử dụng Cáp Ma Công ra thì Hoàng Dục Sư nhứt định là sẽ bại dưới tay mình.

Hoàng Dục Sư chưa kịp đáp lời, Hồng Thất Công đã vọt miệng nói:

- Không được, không được! Lão độc vật định dở trò “Xa luân chiến”.

Âu Dương Phong cả giận trợn mắt trắng dã hỏi:

- Cái gì mà xa luân chiến? Thằng ăn mày thú, sức lực mi chắc đã khôi phục rồi, chúng ta choảng nhau năm trăm hiệp nữa xem sao!

Hoàng Dục Sư vội khuyên dứt:

- Thất huynh, Âu Dương Sơn Chủ muốn thử sức tôi, thì họ Hoàng này đâu thể chẳng vâng lời!

Phong huynh, lúc nãy huynh đã dùng thiết tranh, có lẽ trên phương diện nhạc khúc chắc hẳn là cao thâm lắm vậy!

Âu Dương Phong cười đắc ý đáp:

- Ai đôn thế? Tiểu đệ là một kẻ quê mùa đất Tây Vực, có biết nhạc khúc âm điệu du dương ra sao, bất quá mới chỉ tập tành vài cung điệu rừng rú. Xin Hoàng Đảo Chủ dạy thêm cho!

Hoàng Dục Sư đáp:

- Nếu vậy tiểu đệ táo gan mời Âu huynh đem cây đàn thiết tranh ra, so dây nắn phím rao khúc Đại Giang Đông Khứ, để tiểu đệ thưởng thức cảm nghệ tuyệt vời của Âu huynh.

Âu Dương Phong nói:

- Muốn tôi khảy đàn tranh ư? Có sự bất tiện cho quý vị đấy!

Hoàng Dục Sư liền hỏi:

- Xin nói rõ cho chúng tôi biết?

Âu Dương Phong lấy tay chỉ ra phía sau núi và nói:

- Xà trận của tôi đều ở phía sau núi kia, nếu tôi dạo khúc đàn tranh này, giống vật ấy sẽ ồ ạt kéo lên đây làm kinh động quý vị thì không hay ho gì.

Hồng Thất Công cười lớn và oang oang miệng:

- Lão độc vật định khoe khoang đấu lão nữa đấy à! Mấy con sâu đất vô dụng ấy mà cũng đem ra nhát người sa Hù, theo ý kiến của lão ăn xin này, thì nên kêu người đuổi chúng về Tây Vực cho khỏi bần mắt mọi người!

Giòng họ ăn mày của lão đây, từ ăn mày lớn ăn mày bé, ăn mày cha, ăn mày con, cho đến ăn mày chít, ăn mày chắt đều là những tay bắt răn có tài cả.

Âu Dương Phong dừng dừng đáp:

- Tốt lắm! Bao nhiêu răn của ta kia, mi cứ mặc sức mà bắt thử.

Hoàng Dược Sư xen vào:

- Hai vị lại cãi nhau nữa rồi! Âu huynh, nếu thiết tranh của huynh có thể sai khiến răn, xin Âu huynh cứ việc tùy tiện, đệ đợi cũng lâu rồi!

Âu Dương Phong tự nhủ thầm:

- Nếu ta mà điều khiển đàn răn đến đây, mi đừng mong toàn mạng!